

Besàvis

Els meus avis van emigrar des de Galícia durant la postguerra, als anys 50. Les seves famílies eren pobres, no tenien per mantenir tots els fills i aleshores el meu avi va decidir venir a provar sort a Barcelona. Va trobar feina i la meua àvia amb la meua mare, van venir amb ell. Els motius eren per guanyar-se la vida. Tenien pocs recursos, sense ajudes. No tenien cap expectativa, només que havien de sortir de casa seva per poder guanyar-se la vida. Perquè allà, al seu poble, no hi havia futur per ells. En aquella època el viatge es feia en tren, el viatge durava dos o tres dies, sobrecarregats, tots amuntegats com si fossin bestiar. Quan van arribar a Catalunya vivien a Barcelona, en un inici en habitacions llogades, els amos dels pisos els controlaven molt, la cuina l'havien de compartir entre 4 o 5 famílies. L'àvia havia de dormir a terra. Anys després, van aconseguir llogar un pis, en un altre barri, a Sants, això va ser amb els anys i treballant molt, perquè havien de donar un traspàs molt elevat. Quan van arribar no hi havia ni llars d'infants, ni tenien família, van haver de tornar a portar la seva filla a Galícia per poder treballar. La meua àvia, anava a netejar cases i l'intentaven estafar. Van inculcar a la seva filla l'idioma i els costums de Catalunya perquè es pogués integrar més fàcilment, però a casa meua sempre s'ha parlat el castellà, el català i el gallec. Ells, malgrat que es van integrar, mai van oblidar d'on venien i sempre que podien tornaven. El meu avi era fuster però ho va haver de deixar per treballar a la SEAT, després va deixar la SEAT i va acabar la seva vida laboral sent transportista. Com a anècdota, quan arribaven, malgrat ser tots del mateix país, havien de portar els papers en regla, havien de mostrar que tenien un lloguer, família o contracte de treball, perquè si no, els tornaven cap al seu lloc d'origen.